



Arrest

nr. 75 599 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië in de Russische Federatie.

Vanaf 2009 werkte u officieus als taxichauffeur.

In het begin van de zomer 2011 vervoerde u een persoon die u vroeg om uw telefoon even te lenen. Hij belde vervolgens zijn vriend op en gaf uw telefoon na het gesprek terug. Enkele dagen later was u opnieuw aan het werk, toen een klant u vroeg om hem naar verschillende plaatsen te vervoeren. Tijdens de rit probeerde hij uw mening te horen over bojevieken en terreuraanslagen. U bracht hem naar het Pajarka-district, naar een uitgeverij en tot slot vroeg hij u naar het ministerie van Binnenlandse Zaken te brengen. U stopte in de nabijheid van het ministerie maar uw passagier dwong u verder te rijden door de bewakingspoorten en toonde zijn geweer. Het werd al snel duidelijk dat hij daar werkte want de poorten werden voor hem geopend. Na aankomst werd uw auto onderzocht en u werd

ondervraagd naar de reden van uw telefoongesprek en uw banden met de rebellen. U werd mishandeld en tegen de avond opnieuw vrijgelaten. U meende dat men een schuldige zocht, maar omdat u niets wou bekennen, werd u vrijgelaten.

U besloot niet naar huis terug te keren omdat u in een slechte staat verkeerde door de mishandelingen en u overnachtte gedurende een week bij een kennis.

Na enkele weken hervatte u uw werk als officiële taxichauffeur opnieuw.

Op 30 augustus 2011 was u aan het werk en had juist twee vrouwen vervoerd toen u een explosie hoorde. U ging ter plaatse kijken en zag verschillende lichamen liggen. Na tien minuten arriveerden mannen van het tweede regiment en zij beschuldigden u ervan dat u de dader van de ontploffing vervoerd had. U werd meegenomen naar hun gebouw en ondervraagd. Na een uur stelde de bevelhebber dat u naar een andere locatie vervoerd moest worden voor verdere ondervraging. Tijdens uw rit hoorde u echter een tweede explosie waar de wagen en de militairen die u vasthielden, vervolgens naartoe reden. In de verwarring en de chaos van de explosie vergaten zij echter dat u nog in de auto zat en u kon ontsnappen.

U nam een taxi naar huis, verzamelde enkele spullen en vertrok naar Petigorsk waarna u de bus nam tot Moskou. In Moskou woonde een neef van u die voor u een vrachtwagen tot België regelde. Tijdens uw reis werd u niet gecontroleerd maar moest u in Wit-Rusland wel twee dagen wachten omdat het voertuig technische problemen kende.

U kwam aan in België op 6 september 2011 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst heeft u nog steeds contact met uw moeder. Zij vertelde u dat de autoriteiten bij uw thuis binnengevallen waren en het huis onderzochten. Ook uw broer, die sterk op u lijkt, is een aantal keer gearresteerd geweest omwille van uw problemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, geboortakte en rijbewijs."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest vermoord te zullen worden bij een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de explosies van 30 augustus 2011.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst hebt u onvoldoende pogingen ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielproblemen.

Met betrekking tot de explosies op 30 augustus 2011 kon u niet zeggen wie de daders waren, alhoewel dit uitgebreid in het nieuws kwam. (CGVS p. 22) U weet niet of er arrestaties verricht zijn naar aanleiding van deze ontploffingen omdat u niet thuis bent. (CGVS p. 24) Eveneens wist u niet voor welke café deze ontploffingen plaatsvonden en bent u niet zeker in welke straat. (CGVS p. 19) U stelt dat het misschien Bogdana Khmelnitse straat is of een andere straat. (CGVS p. 19) Verder heeft u geen informatie meer over deze ontploffingen en hebt u er nadien niets meer over opgezocht. (CGVS p. 22) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot de reden van uw vervolgingen niet.

Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat hij de oorzaak van deze asielproblemen kent, of dat hij er ten minste interesse in betoont.

De vaststelling dat u kernelementen van deze ontploffingen, zijnde de directe aanleiding van uw vlucht, niet weet en dat u zelfs geen interesse toont in de eigenlijke reden waarom u het land moest ontvluchten, doen op zware wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot u verklaringen betreffende de locatie van deze ontploffingen. U weet niet zeker in welke straat zij gebeurd zouden zijn en kan de naam van het café, waarvoor de ontploffingen plaats hadden, niet opnoemen.

Dit is allerminst geloofwaardig gezien het feit dat u sinds 2009 als taxichauffeur in Grozny werkte. (CGVS p. 3, 11 en CGVS vragenlijst, punt 2 vraag 10)

Hierdoor mag er ten minste van u verwacht worden dat u deze kernelementen weet te vertellen, hetgeen in casu niet het geval was. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd.

Bovendien blijkt u niet op de hoogte van de huidige stand van zaken met betrekking tot uw problemen, en de hierdoor ontstane problemen van uw moeder en broer.

Zo heeft u geen idee van de huidige stand van zaken van uw problemen. (CGVS p. 25)

Betreffende de problemen van uw moeder stelt u dat personen het huis doorzochten en uw documenten meenamen. (CGVS p. 23) Echter wie dit deed, weet u niet, noch weet u de datum waarop deze gebeurtenis plaatsvond. (CGVS p. 23) Uw moeder wist het niet. (CGVS p. 23) Ook wist u niet welke documenten ze precies meenamen en stelt dat het waarschijnlijk de documenten zijn die ze konden vinden. (CGVS p. 23)

Betreffende de problemen van uw broer stelt u dat hij een aantal keer gearresteerd werd omdat hij op u lijkt. (CGVS p. 24) U kan evenwel niet zeggen wanneer deze arrestaties plaatsvonden, hoeveel keer hij werd meegenomen en door wie hij gearresteerd werd. (CGVS p. 24) Uw moeder vertelde u enkel dat het een aantal keer was, en vernoemde geen data. (CGVS p. 24)

Vanuit een dergelijke onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Rusland betreffen kan verwacht worden dat men afdoende inspanningen zou ondernemen om zich beter te informeren.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u wederom onaannemelijk weinig inspanningen hiertoe geleverd heeft. Dit ondanks het feit dat u bepaalde informatiebronnen voorhanden had in uw land van herkomst die u wellicht meer informatie konden verschaffen over uw vervolgingsproblemen.

Zo stelt u dat u nog steeds contact heeft met uw moeder. (CGVS p. 4) Hierdoor had u ruimschoots de mogelijkheid om essentiële details betreffende hun problemen te weten te komen, hetgeen u nagelaten heeft.

Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding tasten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder aan.

Bijkomend dient opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw eerste arrestatie in het begin van de zomer 2011 niet overeen komen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw aankomst in België.

In deze vragenlijst verklaart u immers dat u op die dag op straat door de Tsjetsjeense politie opgepakt werd en dat zij u naar het MVD-gebouw in Grozny brachten. (CGVS-vragenlijst, punt 3 vraag 1)

Echter, op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u een passagier naar verschillende plaatsen bracht alvorens hij u dwong om de poorten van het ministerie van binnenlandse zaken, de MVD, binnen te rijden, waar u gearresteerd werd. (CGVS p. 11 en 15) Na confrontatie met deze duidelijke tegenstrijdigheid stelt u dat u niet op straat gearresteerd werd en herhaalt u uw antwoord. (CGVS p. 25). Uw verklaring voor deze manifeste tegenstrijdigheid tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties eenzelfde verklaringen aflegt betreffende de feiten en gebeurtenissen van zijn asielrelaas. In casu bent u daar niet in geslaagd.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, namelijk de omstandigheden van uw eerste arrestatie.

Deze discrepantie ondermijnt sterk uw geloofwaardigheid. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen en verklaarde u geen opmerkingen te hebben.

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

Tot slot aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u enkel met uw binnenlands paspoort gereisd te hebben, zonder dat er valse documenten gebruikt werden. (CGVS p. 6) Ook werd u niet gecontroleerd bij het betreden van de Schengenzone, u moest geen documenten laten zien en er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p. 8 en 9) U stelt dat u op dat moment sliep in de voorste cabine van de vrachtwagen. (CGVS p. 8)

Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige vorm van controle de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Na confrontatie met deze zware controles stelt u dat niemand u controleerde en dat u sliep. (CGVS p. 10)

Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er geen had, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. (CGVS p. 6)

Zo bleek immers dat de pagina in uw binnenlands paspoort, waar normaal informatie staat met betrekking tot de uitgifte van een internationaal paspoort, verdwenen was.

U stelt dat het een oud paspoort was en dat u misschien een bladzijde verloren bent. U weet het niet. (CGVS p. 6)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze verklaring niet en merkt op dat het bijzonder ongeloofwaardig is dat u enkel deze pagina verloren bent en bovendien niet weet hoe het komt dat deze pagina verdwenen is.

Bijgevolg hollen uw verklaringen uw geloofwaardigheid verder uit.

Daarenboven kon u niet vertellen waar u de grenzen van de Russische Federatie overgestoken heeft en via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 8) Bovendien werden er geen afspraken gemaakt met uw chauffeur, in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 9)

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Verder bleken er ook tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot uw reisroute.

Zo verklaarde u tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal dat u op 2 september 2011 in Wit-Rusland aankwam, waar u vervolgens twee dagen moest wachten tot de vrachtwagen hersteld was. Op 5 september vertrok u weer. (CGVS p. 8) Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u echter dat u op 3 september 2011 in Wit-Rusland aankwam en er op 4 september weer vertrok. (Verslag DVZ, punt 35)

Na confrontatie stelt u dat u twee nachten gezegd had bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u niet weet waarom ze één nacht neerschreven. (CGVS p. 10)

Ook bleken uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Moskou niet overeen te komen. Tijdens uw eerste interview stelde u dat u op 1 september 2011 in Moskou aankwam en er op 2 september 2011 terug vertrok. (Verslag DVZ, punt 35) Daarentegen verklaart u bij uw tweede interview dat u op 1 september 2011 in Moskou aankwam en 3 dezelfde dag met de vrachtwagen vertrok. (CGVS p. 7)

U stelt, na confrontatie, dat u hetzelfde zei tijdens het eerste interview. (CGVS p. 10)

Opnieuw worden uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheden niet aanvaard door het Commissariaat-generaal. Zo mag men immers verwachten dat een asielzoeker zich herinnert of hij, zoals in Moskou, ergens is blijven overnachten en hoeveel nachten, zoals in Wit-Rusland, dit was.

Zoals gezegd in vorig punt, heeft u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekend ter staving dat uw verklaringen oprecht zijn. Uw geloofwaardigheid wordt verder aangetast.

Tot slot dient er bovendien op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot uw beweerde vervolgingsfeiten.

De documenten die u wel voorlegt kunnen echter de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw binnenlands paspoort, geboorteakte en rijbewijs bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z.d., als eerste middel een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de regels van behoorlijk bestuur; hij laat daaromtrent gelden dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste motieven ten gevolge van het ontbreken van een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en daarenboven onjuist en onvoldoende gemotiveerd op basis van niet bewezen veronderstellingen.

Hij voert aan dat hij zeer veel problemen kende in zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij verdacht werd van betrokkenheid bij bomaanslagen en dat *“de commissaris-generaal op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meen te mogen veronderstellen dat verzoeker het wijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij verklaart dat de commissaris-generaal stelt dat de situatie in Tsjetsjenië beter zou zijn maar daarbij uitgaat van algemene veronderstellingen zonder zijn situatie in concreto te hebben onderzocht; hij wijst er op dat de commissaris-generaal *“aan de hand van algemene rapporten en brieven van het UNHCR onmogelijk kan weten of verzoeker in casu in veiligheid zou zijn bij een eventuele terugkeer”*. Hij stelt dat *“de algemene situatie op papier verschilt vaak zeer veel van de daadwerkelijke gebruiken in de praktijk”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Hij is van oordeel dat hij minstens onder de subsidiaire beschermingsstatus valt.

Hij voert aan dat hij de Russische autoriteiten ook vreest omdat hij zijn land verlaten heeft om asiel aan te vragen.

Hij verklaart dat hij wél nog contact had met zijn moeder in zijn land van herkomst en van haar nog bepaalde zaken vernam; hij vindt het niet correct dat de bestreden beslissing hem ten laste legt onvoldoende inspanningen te hebben geleverd om meer informatie te verzamelen en voegt er nog aan toe dat *“de vrees van verzoeker zo groot is dat hij zelfs geen bijkomende informatie meer durft te verzamelen in zijn land van herkomst uit vrees dat de autoriteiten zouden weten waar verzoeker verblijft”* (zie het verzoekschrift, p. 5). Het feit of hij al dan niet contact heeft met zijn familie, maakt volgens hem geen enkel verschil uit voor zijn asielaanvraag en doet geen afbreuk aan de redenen voor zijn vertrek.

Het verschil in het aantal nachten opgegeven verblijf in Wit Rusland is volgens hem mogelijks te wijten aan een verkeerde vertaling door de tolk op het Commissariaat-generaal of aan een loutere vergissing van hem gezien *“men niet exact alle data kan onthouden”*.

Dat hij niet exact alle data en de grenzen die hij is overgestoken precies weet, betekent volgens hem niet dat zijn verhaal ongeloofwaardig is of dat hij geen problemen zou hebben ondervonden; hij besluit dat *“verzoeker is zijn land niet ontvlucht voor zijn plezier”*.

De houding van de commissaris-generaal is volgens hem strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur zodat een ‘vernietiging’ van de beslissing zich opdringt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als tweede middel een schending aan van de motiveringsplicht.

Hij legt uit dat de bestreden beslissing *“slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd”* werd (zie het verzoekschrift, p. 7) en dat de motivering louter bestaat uit veronderstellingen die niets te maken hebben met de grond van de zaak.

Hij stelt dat in de motivering enkel verwezen wordt naar algemene rapporten en *“Het CGVS heeft zelf geen moeite gedaan om een specifieke motivatie (sic) te ontwikkelen omtrent de aanvraag van*

verzoeker en verwijst naar een standaard motivatie (sic) die gebruikt werd voor alle mensen uit Tsjetsjenië" (zie het verzoekschrift, p. 8).

Gezien de bestreden beslissing volgens hem (zie verzoekschrift, p.8) "ook onvoldoende gemotiveerd is bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak", is de beslissing dan ook genomen met machtoverschrijding.

Dit maakt volgens verzoeker ook een schending uit van de motiveringsplicht in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt nog dat hij zich niet correct heeft kunnen verdedigen op de algemene rapporten waarnaar de commissaris-generaal verwijst. Hij vraagt de bestreden beslissing te 'hervormen' (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als derde middel een schending aan van de artikelen 3 en 14 EVRM.

Hij legt uit dat hij bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst, het slachtoffer zal zijn van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als vierde middel een schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Hij legt uit dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, niet in veiligheid zal zijn zodat artikel 5 EVRM geschonden zal zijn temeer daar hij bloot zal gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Hij voegt er aan toe dat indien hij zou worden gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst, hij er geen inkomen heeft, niet in staat zal zijn om voor levensnoodzakelijke zaken te zorgen en het voor hem onmogelijk is een familieleven te leiden, wat een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verzoeker voert nog aan dat indien zijn 'beroep tot hervorming' niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken; hij wijst er op dat hij hier reeds maanden verblijft, geïntegreerd is en hier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

2.2. De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet heeft geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

De Raad ziet trouwens niet goed in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtoverschrijding is dan ook geen sprake.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als

administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gestoeld is op een grondig en individueel onderzoek ter zake. Zo bevat de bestreden beslissing verschillende concrete argumenten met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker zoals door hem gedebiteerd. Volgens de Raad is de commissaris-generaal terecht tot het besluit gekomen dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker ernstig op de helling komt te staan om reden van zijn laconieke en ongeïnteresseerde houding ten overstaan van zijn voorgehouden problemen sinds zijn aankomst in België.

Zo heeft verzoeker geen idee van de evolutie van zijn zaak in Tsjetsjenië, heeft hij niet geïnformeerd naar de situatie van zijn familieleden en is hij evenmin op de hoogte van hetgeen zich na de bomaanslagen heeft afgespeeld.

Niet alleen haalde verzoekende partij weinig overtuigende elementen aan ter vergoelijking van diens nalatige houding, uit zijn verklaringen kan tevens worden afgeleid dat hij niet in het minst geïnteresseerd is in deze zaken. Te meer nu verzoeker verklaart nog steeds contact te hebben met zijn moeder in Tsjetsjenië.

Verder is het ook uiterst onwaarschijnlijk dat verzoeker die voorhoudt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten, het risico nam om de Russische landsgrenzen op legale wijze met zijn eigen paspoort over te steken zonder ook maar enige concrete voorbereiding te treffen voor het geval hij gecontroleerd zou worden. Dergelijke risicovolle en eerder roekeloze houding is niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de vrees zoals deze door verzoeker wordt voorgehouden en is evenmin in overeenstemming te brengen met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waaruit blijkt dat er strikte en individuele controles worden uitgevoerd aan de Schengengrenzen. De verklaring van verzoeker dat hij aan het slapen was ten tijde van de controles, mildert de strengheid van deze controles niet en is derhalve ongeloofwaardig.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationale paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om bepaalde essentiële informatie te verbergen gezien blijkt dat juist die bladzijde in zijn binnenlandse paspoort waarop vermeldingen terug te vinden zijn aangaande de uitreiking van visa en dergelijke, volgens verzoeker 'verloren gegaan' is.

Verder maakt de bestreden beslissing terecht een aantal pertinente opmerkingen bij de coherentie en geloofwaardigheid van verzoekers inhoudelijke verklaringen -onwetendheid omtrent een heel aantal cruciale aspecten- alsook werden er concrete opmerkingen geformuleerd aangaande een aantal

vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en dit met betrekking tot –wederom- enkele kernaspecten van zijn asielrelaas -de omstandigheden waarin hij werd opgepakt alsook diens reisroute-.

In het licht van de concrete motieven van de bestreden beslissing kan niet gesteld worden dat er in het dossier van verzoeker geen individueel onderzoek ten gronde is gevoerd en louter werd verwezen naar enkele algemene rapporten en informatie.

Evenmin kan volgens de Raad worden gesteld dat de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op loutere veronderstellingen.

De commissaris-generaal dient zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust, zoals hoger reeds gesteld, in beginsel op de asielzoeker zelf.

Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, hetgeen hij in casu allerminst gedaan heeft.

Ook het argument in het verzoekschrift dat de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie ongestaafd en bijgevolg ongefundeerd is, wordt verworpen.

Het blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker immers grondig en in concreto heeft onderzocht en getoetst aan de informatie, waarover hij beschikt en die een beeld geeft van de huidige situatie in Tsjetsjenië om uiteindelijk terecht te besluiten tot het weigeren van verzoekers asielaanvraag en aanvraag tot subsidiaire bescherming.

Er is geen enkele indicatie dat deze informatie niet op een zorgvuldige wijze verzameld is, noch op een subjectieve of op een niet onpartijdige manier een beeld schetst van de huidige situatie in Tsjetsjenië. Het blijkt dat bij het opstellen van deze rapporten rekening werd gehouden met het oordeel van tal van binnen- en buitenlandse observatoren inzake de naleving van de mensenrechten in Tsjetsjenië. Er is derhalve geen sprake van subjectiviteit noch van ongefundeerdheid in hoofde van de commissaris-generaal.

Daarenboven is het aan verzoeker om indien hij van mening is dat deze informatie geen correct beeld schetst van de situatie in zijn land van herkomst, deze concreet te weerleggen, wat hij nalaat.

De commissaris-generaal wijst er in zijn nota op dat hij elke asielaanvraag afzonderlijk en individueel onderzoekt waarbij hij bij het nemen van een beslissing rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst doch ook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing; de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure; feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door de commissaris-generaal. Hij wijst er ook terecht op dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de actuele en huidige veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde Tsjetsjenië, dan ook in dit opzicht dient te worden bekeken.

De grief van verzoeker dat hij ten tijde van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met de rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, is niet gegrond. De commissaris-generaal is immers niet verplicht om de asielzoeker, tijdens het verhoor zelf, te confronteren met de informatie waarover hij beschikt (RvS, nr. 135.204 van 22 september 2004). De procedure voor de commissaris-generaal is dan ook geen jurisdictionele doch wel een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn bijgevolg niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.415 van 2 februari 2007; RvS, nr. 98.827 van 12 september 2001). De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen bevinden zich bovendien in het administratief dossier, waardoor verzoeker ervan kennis heeft kunnen nemen.

Vastgesteld wordt dat het verzoekschrift nalaat in concreto aan te tonen dat de commissaris-generaal er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid.

Waar verzoeker opwerpt dat er onmogelijk van hem kan worden verwacht dat hij contact opneemt met zijn familie in zijn land van herkomst daar hij schrik heeft hierdoor nog meer problemen te ondervinden, antwoordt verweerder terecht dat dergelijke argumenatie allerminst afdoende is en daarenboven getuigt van een uiterst gebrekkige medewerking.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij meerdere ernstige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. Het feit verzoeker nalaat dit te doen wijst op een manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen en relativeert in ernstige mate de door hem ingeroepen vrees voor vervolging te meer nu hij uitdrukkelijk verklaart nog steeds in contact te staan met zijn moeder in Tsjetsjenië.

De plotse verklaring van verzoeker dat ook zijn moeder niet op de hoogte is van de identiteit van de vervolgers, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Het betreft in casu immers een hele resem aan feiten en gegevens (identiteit, data, aard van de meegenomen

documenten...) waarvan verzoeker niet op de hoogte is en waarvan toch wel redelijkerwijze kan verwacht worden dat ook zijn moeder, met wie hij op heden nog steeds contact zou hebben, enige notie van heeft.

Waar verzoeker zich beroept op mogelijke vertaalfouten en vergissingen, wordt vastgesteld dat verzoeker zich louter beperkt tot het opwerpen van een aantal boude en ongefundeerde post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn om de vastgestelde incoherenties alsnog verenigbaar te laten schijnen. Er wordt benadrukt dat de medewerkingsplicht die op verzoeker rust, hem verplicht zijn asielrelaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten. Immers, verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat er inderdaad een vertaalfout en/of vergissing zou hebben plaatsgevonden. Daarenboven betreffen het in casu, meerdere aspecten van verzoekers vluchtroute, dewelke onmogelijk allen verklaard kunnen worden door dergelijke 'fouten'. Uit het verhoorverslag kan immers niet worden afgeleid dat zich mogelijke incidenten zouden hebben voorgedaan bij het verhoor met betrekking tot het vertaalwerk van de tolk in kwestie.

Verder wordt vastgesteld dat het verzoekschrift op geen enkele concrete wijze ingaat op de overige concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waardoor deze dan ook behouden blijven.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich, volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse en ongefundeerde beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht.

Ook zijn enkele bewering vervolgd te zullen worden voor landverraad -verzoeker werkt dit trouwens geheel niet uit-, is in deze context ongeloofwaardig: de Raad deelt trouwens het vermoeden van de commissaris-generaal (zie hoger) dat verzoeker zijn internationaal paspoort achterhoudt en dus zijn land legaal heeft verlaten.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals voorzien in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel onder verwijzing naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat terecht tot weigering werd besloten.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM merkt verweerder vooreerst op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 EVRM is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 14 EVRM.

Verzoeker kan zich ook niet baseren op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, verstoken zal blijven van het genot van de rechten en vrijheden die in het Vluchtelingenverdrag zijn vermeld, op basis van een grond zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen omwille van louter humanitaire redenen. Dergelijke motieven zijn niet van aard zijn om alsnog te kunnen besluiten tot het hervormen van de bestreden beslissing.

Ze houden immers geen enkel verband met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de voormelde wet inzake subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

Gelet op wat voorafgaat, kan gesteld worden dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat hem geen elementen ontbreken om over het beroep te kunnen oordelen; er is dus geen grond om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE